



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 67/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., R., zastúpeného advokátom JUDr. I. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004, rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Zvolen o zamietnutí návrhu na obnovu konania sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004 z 10. novembra 2004, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Banská Bystrica sp. zn. KRP-106-2/DI-SPRAV-2004 z 31. decembra 2004, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 So 4/2007 z 31. októbra 2007 a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 2/2007a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2008 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Zvolen (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004, rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu o zamietnutí návrhu na obnovu konania sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004 z 10. novembra 2004, rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Banská Bystrica (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) sp. zn. KRP-106-2/DI-SPRAV-2004 z 31. decembra 2004, rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 So 4/2007 z 31. októbra 2007 a porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 2/2007.

Skutkový stav, ktorý viedol k podaniu sťažnosti ústavnému súdu, je v sťažnosti opísaný v období od 9. mája 2004, keď sa sťažovateľ ako cyklista stal účastníkom dopravnej nehody na križovatke ulíc (...) v B. a pri tejto dopravnej nehode utrpel zranenie s dobou liečenia od 9. mája 2004 do 17. novembra 2004.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol, že *«Správne konanie vo veci tohto priestupku na prvom stupni bolo uskutočnené na Okresnom riaditeľstve policajného zboru, Dopravný inšpektorát Zvolen spísaním „Zápisnice z ústneho pojednávania priestupku“ /ďalej len zápisnica/ dňa 07. 07. 2004. Tomuto pojednávaniu predchádzalo písomné predvolanie sťažovateľa zo dňa 18. 06. 2004 na deň 01. 07. 2004. Ako je uvedené v zápisnici, pojednávanie viedol npor. J. T., starší referent správneho konania Okresného dopravného*

inšpektorátu, Okresného riaditeľstva PZ Zvolen. Rozhodnutie má Č. p. ORP-S-248/DI-Zv-2004».

Sťažovateľ ďalej chronologicky vymenúva všetky nadväzné rozhodnutia vydané v predmetnej veci a konštatuje, že vo všetkých konaniach bol uznaný za vinného „zo spáchania dopravného priestupku, že tento zapríčinil on, čím porušil ustanovenie § 18 zákona č. 315/996 Z. z. o prevádzke na pozemných komunikáciách.

Sťažovateľ s týmito závermi orgánov verejnej správy nesúhlasí a tvrdí, že ich konaním bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenú v čl. 46 ods. 2, ďalej právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov tak ako je to uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a obdobne aj v medzinárodnej zmluve čl. 6 Dohovoru v znení Protokolu č. 11 a že nie je vinný zo skutku ktorý sa mu pripisuje“.

Sťažovateľ opiera svoje tvrdenia o argumentáciu, že všetky orgány rozhodujúce vo veci predmetnej dopravnej nehody vychádzali z predpokladu zákonnosti rozhodnutia okresného dopravného inšpektorátu, a to zo zápisnice zo 7. júla 2004, a neprihliadali pritom na obranu sťažovateľa uvádzanú v rámci ním podaných opravných prostriedkov. V súvislosti s tým sťažovateľ najmä tvrdí, že „*Inkrimované prvostupňové pojednávanie podľa zápisnice je poznačené nezákonnosťou a zaujatosťou staršieho referenta správneho konania npor. J. T.*

Nezákonné bolo z dôvodu, že neboli dodržané základné pravidlá konania podľa zákona č. 138/2004 Z. z. § 3 ods. 2, 3 a 4“.

Podľa sťažovateľa prvostupňový správny orgán nekonal v zmysle uvedených zásad, „*keď (...) pri prejednávaní priestupku a následnom podpísaní zápisnice starší referent správneho konania vedel, tak ako je to uvedené v zápisnici str. 3 ods. 3 posledná veta, že sťažovateľ v dobe vypočúvania nie je spôsobilý konať vedome a slobodne, vzhľadom na jeho zdravotný stav a vplyv liekov v tom čase pôsobiacich. Z vlastného rozhodnutia v konaní pokračoval a sťažovateľovi ako účastníkovi konania neposkytol pomoc v tom, že ho poučil o možnosti odmietnutia výpovede pre zlý zdravotný stav, aby pre neznalosť právnych*

predpisov neutrpel v konaní ujmu“. V súvislosti s tým poukazuje sťažovateľ na lekárske správy pripojené k sťažnosti preukazujúce jeho zdravotný stav v čase vyhotovenia zápisnice o priestupku.

Sťažovateľ tvrdí, že zaujatosť staršieho referenta okresného dopravného inšpektorátu sa pri prerokovaní priestupku prejavila v tom, že sa svedomito a zodpovedne nezaoberal jeho návrhmi, hlavne pokiaľ ide o požadované vykonanie rekonštrukcie nehody, čo zdôvodňoval vysokými finančnými nákladmi. Poukazujúc na bezdôvodnú rýchlosť konania a nevykonanie dostatočného a relevantného dokazovania dospel sťažovateľ k záveru, *„že správne konanie v prvom stupni bolo uskutočnené nezákonne“*. V súvislosti s tým vyjadruje názor, že *„Z mýlnej domnienky zákonného prvostupňového správneho konania“* vychádzal aj krajský dopravný inšpektorát, okresný súd, ako aj krajský súd.

Pokiaľ ide o namietané zbytočné prietahy v konaní, sťažovateľ uvádza, že k nim došlo *„od 11. 03. 2005 kedy sťažovateľ podal vo veci žalobu, až do rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici dňa 12. 04. 2007, pričom on svojim konaním k prietahom neprispel“*.

Sťažovateľ napokon *„odmieta účelovosť jeho opravných prostriedkov len z dôvodu výzvy Českej poisťovne – Slovensko, a. s. na zaplatenie regresnej pohľadávky v zmysle jej listu zo dňa 10. 08. 2004 /pokus o pokonávku/, i keď nepopiera, že bol v presvedčení o platnosti dohody, že každý si bude hradíť svoju škodu a proklamuje, že mu ide len o zistenie objektívnej pravdy“*.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po jej predbežnom prerokovaní rozhodol nálezom, ktorým:

„1. Prizná, že základné práva a slobody sťažoval podľa Čl. 46 ods. 2 a Čl. 48 ods. 2 porušené boli.

2. Že zrušuje zápisnicu z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 07. 07. 2004, napísanú na Okresnom riaditeľstve PZ Okresný dopravný inšpektorát Zvolen Č. p.

ORP-S-248/DI-Zv-2004, všetky nadväzujúce rozhodnutia a vec vracia tomuto orgánu na ďalšie konanie.

3. Prizná sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 100.000,00 Sk, ktoré bude Okresným riaditeľstvom PZ Zvolen vyplatené v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Prizná sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 5.788,00 Sk. /2 právne úkony, prevzatie a príprava, písomné podanie, režijný paušál/ ktorá suma bude Okresným riaditeľstvom Policajného zboru vo Zvolene v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu poukázaná na účet právneho zástupcu JUDr. I. M.“

Súčasne so sťažnosťou sťažovateľa bolo ústavnému súdu doručené jeho ďalšie podanie označené ako „Návrh na vydanie predbežného opatrenia“. Poukazujúc na skutkový stav uvedený v sťažnosti sa sťažovateľ zmieňuje o tom, že sa proti nemu vedie regresné konanie „č. 2040011210 podľa ktorého má zaplatiť 19.227,00 Sk z titulu rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ Okresný dopravný inšpektorát Zvolen Č. p.: ORP-S-148/DI-Zv-2004 pre údajné spáchanie priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch z dôvodu porušenia ust. § 18 ods. 4 zákona číslo 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“.

Sťažovateľ vzhľadom na to navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým obchodnej spoločnosti Česká poisťovňa – Slovensko, a. s., uloží nepokračovať vo vymáhaní regresnej pohľadávky voči nemu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom okresného dopravného inšpektorátu v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, III. ÚS 14/03, IV. ÚS 14/03).

Z obsahu spisu vyplýva, že konanie, v ktorom podľa sťažovateľa malo dôjsť postupom okresného dopravného inšpektorátu k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy, bolo skončené rozhodnutím sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004 zo 7. júla 2004. Označeným rozhodnutím bol sťažovateľ uznaný za vinného za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) z dôvodu porušenia ustanovenia § 18 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov. Týmto rozhodnutím bolo zároveň upustené od uloženia sankcie a sťažovateľovi bola uložená iba povinnosť nahradiť trovy konania v sume 150 Sk. Ďalej ústavný súd z pripojenej zápisnice okresného dopravného inšpektorátu z ústneho pojednávania o uvedenom priestupku zistil, že 7. júla 2004 sa sťažovateľ zúčastnil na uvedenom pojednávaní (za prítomnosti svojej manželky), kde mu bolo oznámené, že je obvinený zo spáchania priestupku. Z predmetnej zápisnice taktiež vyplýva, že sťažovateľ bol oboznámený so všetkými vykonanými dôkazmi, tieto nenamietal a v tom čase nenavrhol žiadne ďalšie dokazovanie. Oboznámil sa tiež s vyhláseným rozhodnutím o priestupku, vypočul si jeho odôvodnenie a po poučení o práve podať odvolanie proti vyhlásenému rozhodnutiu o priestupku sťažovateľ vyhlásil, že sa vzdáva práva na podanie opravného prostriedku, ako aj na doručenie písomného vyhotovenia rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom vyhlásenia, t. j. 7. júla 2004.

Ústavný súd pripomína, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 20/02).

S poukazom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy pred postupom okresného dopravného inšpektorátu, ku ktorému došlo 7. júla 2004, už uplynula lehota na podanie sťažnosti. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ navyše nevyčerpal v danom prípade opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základného práva účinne poskytoval, keď po poučení o práve podať odvolanie podľa § 81 zákona o priestupkoch proti vyhlásenému rozhodnutiu o priestupku vyhlásil, že sa vzdáva práva na jeho podanie.

Citované ustanovenie čl. 127 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb vo veci porušenia základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Základným princípom uvedeného princípu je to, že právomoc ústavného súdu nie je založená v prípade, ak sa sťažovateľ podaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov môže účinne domôcť nápravy prostredníctvom rozhodnutia iného orgánu verejnej moci.

Právnym dôsledkom nevyčerpania opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov je odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Keďže to tak bolo aj v okolnostiach daného prípadu, ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu o zamietnutí návrhu na obnovu konania sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004 z 10. novembra 2004, rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRP-106-2/DI-SPRAV-2004 z 31. decembra 2004 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napadol okrem iného označené rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu a rozhodnutie krajského dopravného inšpektorátu, ako aj rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007, ktorým rozhodoval v správnom súdnictve o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia

okresného dopravného inšpektorátu o zamietnutí návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. ORP-S-248/DI-ZV-2004 z 10. novembra 2004 a tiež preskúmania zákonnosti rozhodnutia o odvolaní vydaného 31. novembra 2004 krajským dopravným inšpektorátom pod sp. zn. KRP-106-2/DI-SPRAV-2004.

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, ústavný súd nemá právomoc preskúmať označené rozhodnutia okresného dopravného inšpektorátu a krajského dopravného inšpektorátu, pretože ich rozhodnutia preskúmal okresný súd a rozhodol o nich rozsudkom sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007, a rovnako tak nemá právomoc preskúmať označený (prvostupňový) rozsudok okresného súdu, pretože ho preskúmal krajský súd a rozhodol o ňom rozsudkom sp. zn. 1 So 4/2007 z 31. októbra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil.

Preto bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti okresnému dopravnému inšpektorátu, krajskému dopravnému inšpektorátu, ako aj v časti smerujúcej proti okresnému súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 So 4/2007 z 31. októbra 2007

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. rozhodnutie III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, III. ÚS 107/05).

Citovaný čl. 46 ods. 2 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky oprávnených na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj základom ústavnej úpravy obsahu práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 48 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy tak, že postupujú v konaní v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (m. m. III. ÚS 49/04, I. ÚS 31/05).

Sťažovateľ vo vzťahu ku krajskému súdu nekonkretizuje svojej námietky, z ktorých by bolo možné zistiť, v čom podľa neho spočíva porušenie označeného základného práva.

Zmieňuje sa len o tom, že krajský súd vychádzal „z *mýlnej domnienky zákonného prvostupňového správneho konania*“, a zároveň „*odmieta účelovosť jeho opravných prostriedkov len z dôvodu výzvy Českej poisťovne – Slovensko a. s. na zaplatenie regresnej pohľadávky v zmysle jej listu zo dňa 10. 08. 2004 /pokus o pokonávku/, i keď nepopiera, že*

bol v presvedčení o platnosti dohody, že každý si bude hradit' svoju škodu a proklamuje, že mu ide len o zistenie objektívnej pravdy“.

Ústavný súd konštatuje, že skutočnosti, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, neindikujú možnosť prijatia záveru, z ktorého by bolo možné v danom prípade vyvodzovať vecnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konania. Sťažovateľ navyše neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné prijať záver, že napadnutý rozsudok krajského súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označeného práva sťažovateľa.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že:

„Okresný súd na základe podanej žaloby mal za to, že ako procesný postup správnych orgánov, tak i zákonnosť ich rozhodnutí bol správny. Taktiež vychádzal z toho, že žaloba žalobcu bola zavčasu podaná len proti žalovanému v prvom rade a II. st. správny orgán vychádzal zo zisteného skutkového stavu tak, ako ho zistil na ústnom pojednávaní 07. 07. 2004. Žalobca voči takto zistenému skutkovému stavu nemal žiadne námietky, ani nepredložil nové návrhy na dokazovanie. Bol riadne poučený o práve na právne zastúpenie v konaní, na doručenie rozhodnutia v písomnej forme a taktiež poučený o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu. Žalobca svoj návrh na povolenie obnovy konania právne odôvodnil podľa § 62 ods. 1 písm. b/ a e/ Správneho poriadku, na obnovu konania však nie je daný dôvod podľa písm. b/, t. j. že rozhodnutie správneho orgánu by malo závisieť od posúdenia predbežnej otázky. Okresný súd dospel k záveru, že v rámci správneho konania vyšetrojúci orgán neoprel svoje rozhodnutie o vyriešenie predbežnej otázky. Pokiaľ ide o dôvody písm. e/, že by sa rozhodnutie opieralo o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo sa dosiahlo dokazovanie trestným činom, okresný súd uviedol, že ani jeden z týchto dôvodov nebol preukázaný a potvrdený. Dôkazy, ktoré boli dané k nahliadnutiu žalobcovi, boli podkladom aj pre rozhodnutie, neboli v tomto smere doplnené, ani menené. Žalobcovi nič nebránilo vzniesť námietky voči dôkazom už na pôvodnom pojednávaní a keď tak urobil len po právoplatnosti rozhodnutia, považoval to

okresný súd za účelový postup v snahe dosiahnuť pre neho čiastočné zavinenie na spáchaní dopravného priestupku u inej osoby.

Z uvedených dôvodov okresný súd voči žalovanému 1/ žalobu ako nedôvodnú zamietol a voči žalovanému 2/ konanie zastavil jednak preto, že žaloba bola podaná oneskorene, zhruba po dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia a jednak z dôvodu, že rozhodnutie I. st. orgánu nie je konečné, právoplatné, preto nemohol inak, ako konanie zastaviť. O trovách rozhodol tak, že žalobca nebol v konaní úspešný, preto mu nevzniklo právo na náhradu trov konania.

Na odvolacom pojednávaní žalobca zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Naviac uviedol, že pokiaľ pred vyšetrojúcim policajným orgánom podpísal zápisnicu o výsledku priestupkového konania, že tak urobil okrem uvedeného aj pod vplyvom jeho manželky, ktorá s ním bola účastná tohto úkonu a napokon bol zdravotne indisponovaný, nevedel v podstate, čo sa tam deje. Jednal len pod jej vplyvom.

Po takto zistenom skutkovom stave sa krajský súd plne stotožnil s právnym záverom okresného súdu, a preto ho, ako je vyššie uvedené, potvrdil. Okrem toho, čo zdôvodnil okresný súd, udáva, že nie je možné tak, ako v danom prípade, pripustiť spôsob preskúmania zákonnosti, akým sa snaží presadiť žalobca. Je potrebné uviesť, že od prejednávania priestupku dňa 07. 07. 2004, voči ktorému sa neodvolal a súhlasil s jeho závermi, čo potvrdil podpísaním zápisnice, naďalej akceptuje zistený skutkový stav a prijíma svoju zodpovednosť, avšak len do doby, kedy zisťuje, že bude od neho vymáhaný, resp. vyžadovaný regres škody spôsobenej na poistenom osobnom motorovom vozidle účastníčky dopravnej nehody p. Č. V dôsledku toho potom žalobca už neuznáva zistený a preukázaný skutkový stav, neplatia výsledky tak, ako boli vyšetrené a konštatované, odvoláva svoj podpis a už naďalej nevidí svoju zodpovednosť a v podstate spochybňuje všetko, čo bolo v rámci vyšetrovania dopravnej nehody urobené i napriek tomu, že dovtedy tieto výsledky akceptoval a s nimi súhlasil. Toto svoje konanie zdôvodňuje zdravotným stavom, ktorý preukazuje dodatočnými lekárskymi správami jeho vyšetrení.

Má preto za to krajský súd tak, ako konštatoval okresný súd, že ide jednoznačne o účelovú zmenu postoja, ku ktorému by sa mala prispôbiť celá doterajšia dôkazná situácia. Možno teda uviesť, že okresný súd vyhodnotil a vysporiadal sa so všetkými skutkovými okolnosťami prípadu a najmä dôsledne postupoval v zmysle procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ ide o posúdenie lehôt, miestnej či vecnej príslušnosti správnych orgánov, ale predovšetkým správne ustálil, že žaloba v danej veci je nedôvodná a uvádzaný dôvod na obnovu konania tak, ako bol adresovaný správnym orgánom, neobstojí. Preto potom krajský súd v napadnutej časti, pokiaľ išlo o zamietnutie žaloby voči žalovanému v prvom rade, potvrdil v nenapadnutej časti, pokiaľ I. st. súd konanie zastavil konanie a odvolaním tento výrok napadnutý nebol, ponechal ho nedotknutý.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedenú argumentáciu, ktorou krajský súd odôvodnil svoj rozsudok, ktorým v napadnutej časti potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 S 2/2007 z 12. apríla 2007, nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05).

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

4. Výhrady sťažovateľa sa napokon týkajú porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a sťažovateľ tvrdí, že k nim došlo „od 11. 03. 2005 kedy sťažovateľ podal vo veci žalobu, až do rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici dňa 12. 04. 2007, pričom svojím konaním k prietahom neprispel”.

Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 11. februára 2008 a krajský súd rozhodol v právnej veci sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 1 So 4/2007 z 31. októbra 2007.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánu verejnej moci do označeného základného práva sťažovateľa. Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Vzhľadom na to, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo už konanie pred okresným súdom (ale aj odvolacie konanie), v ktorom malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právoplatne končené, možno urobiť jednoznačný záver, že v čase doručenia sťažnosti už k namietanému porušovaniu práv sťažovateľa nemohlo dochádzať.

Preto aj tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v označenom konaní, ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti je podmienené vyslovením porušenia práva alebo

slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), ústavný súd sa už týmito časťami návrhu na rozhodnutie nezaoberal. Z toho istého dôvodu považoval ústavný súd za bezpredmetné rozhodovať o návrhu sťažovateľa o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V Košiciach 21. februára 2008